

Budapesthez képest kincses Kolozsvár üresnek és sivárnak tűnt. Hiába mondják Erdély fővárosának, hiába a számtalan történelmi emlék, az ódon hangulat, a bánatos Szamos, a zegzugos, macskaköves utcák, a gyönyörű főtér a kiváló Fadrusz János nemrégiben föllállított szobrával, hiába a belvárosi paloták, a méltóságteljesen szomorú Házsongárdi temető, a középkori várfalak, Mátyás király szülőháza, hiába a színház és az egyetem – Tarnóczy Etelka úgy érezte, mintha egy csöndes, álmos kisvárosban volna, ahol, bármerre jár, lépten-nyomon ismerősökbe botlik az ember, soha nem történik semmi, ellenben mindenki tud mindent mindenkiről. Persze hogy voltaképpen milyen a kisvárosi lét, azt addig pusztán olvasmányélményeiből sejtette, hiszen ez volt az első alkalom, amikor – leszámítva az abbáziai és a tátrai üdüleket – huzamosabb időre elhagyta Budapestet. Sőt, ezúttal nem csupán utazásról volt szó, hanem egyenesen el is költözött: eladta a Személynök utcai lakást, majd elbocsátotta a tót asszonyt és Jolánkát, akik éveken át hűséges és néma tanúi voltak minden ténykedésének. Csupán amazok sírtak (hogy pontosan miért, talán ők maguk se bírták volna megmondani), Tarnóczy Etelka nem, ő ugyanis vágyakkal és elhatározásokkal telve egyedül arra gondolt, hogy most aztán megváltozik minden. A változás pedig jó – az ember a folytonos formálódás és megújulások révén juthat előre; aki megállapodik, és egy helyben marad, az rögvest meg is hal, még ha egyelőre nem is testi értelemben, de lélekben mindenképp. Ráadásul képpen, ami mindenben és mindenütt a legfőbb mozgatórugó, az ugyebár a szerelem, amelyben ezúttal bőven volt része Etelkának: a feje búbjái elmerült benne, olyannyira, hogy furtonfurt megrészesgítették saját fölkorbácsolt vágyai – nem tudott és nem is akart parancsolni nekik. Lubickolt és úszott a lucskos boldogságban, mert, igen, hosszú esztendőök fáradságos küzdelme után, amikor már végérvényesen leszámolt azzal, hogy neki bármikor is része lehet benne, végre boldognak vallhatta magát. Mindaddig úgy vélte, hogy az élet, ha nem is föltétlen kegyetlen, de fájdalmasan reménytelen, ily módon, ezt tudomásul véve kell helyt állnia, és amennyiben a világ azt kívánja, hogy keményítse meg a szívét, hát megteszi, és csak azért is megmutatja, hogy nincs szüksége senkire és semmire. Magában még kuncogott is azokon, és megvetéssel tekintett rájuk, akik mások kegyeiért és mosolyáért ácsingóznak. Aztán egyszer csak jött a szerelem.

Hogy pontosan hogyan és miért, azt Tarnóczy Etelka már pár héttel a kezdete után sem volt képes fölledzni. Nem is ez volt a fontos, hanem az, hogy legyen. Abban pedig nem volt hiba. Bieber Kristóf fiatal volt, izmos és jóképű, ráadásul képpen nagyon-nagyon tehetséges. A sportban épp úgy, mint a szerelemben, amellyel Etelka szokás szerint ezúttal is képtelen volt betelni, s ebben szerencsére Bieber Kristóf kiváló és kitaró partnernek bizonyult: amikor nem a futballstadionban, akkor az ágyban edzette a testét, ha kellett, naponta háromszor, sőt, akár négyszer vagy ötször, s minden alkalommal akkora vehemenciával, mintha ezen múlna nemcsak az ő, a kettejük, de az egész világ sorsa is. Tarnóczy Etelka soha, még kokott mivoltában sem szeretkezett ennyit, és ez hihetetlen erővel és megnyugvással töltötte el. Biztos volt abban, hogy révbe ért, és megtalálta azt, amit megszámlálhatatlan esztendőökön át keresett. Kicsit még mulatott is hajdani önmagán, amikor írók, képviselők, bankigazgatók, gyárosok és államtitkárok után sóvárgott, holott, tessék, a modern kor bajnokai és félistenei nem közülük, hanem a sportolók, leginkább a futballisták közül kerülnek ki. S az a legcsodálatosabb, hogy szemernyi féltékenységet és irigységet sem érzett amiatt, hogy Bieber Kristóft imádták, rajongtak érte, és folyton dicshimnuszokat zengtek róla a lapok. Miért is tette volna, amikor ez a földre szállt égi csoda az övé volt, egyes-egyedül az övé, és midőn összekötözi az ellenfél védőinek lábát, és hatalmas gólokat akaszt a hálóba, azt is rendre érte, miatta, neki teszi...

Az se zavarta, hogy a fiút kitétték az MTK-ból. A zsenik sorsa már csak ilyen: gondolni, nevelgetni kell őket, féltőn, akár a legszebb virágokat, és amennyiben más nem képes erre, akkor majd megteszi ő. Semmi ok nincs se elkeseredésre, se panaszra, az emberek ostobák, szűk látókörűek, legfőképpen irigyek, és megpróbálják eltiporni, elkaszálni azt, aki náluk sokkal, de sokkal tehetségesebb. Egyébként meg az élet motorja a változás, a képesség az állandó újrakezdésre, még akár a legváratlanabb helyzetekben is – eme bölcsességek szellemében készülődött Tarnóczy Etelka, és készítette föl szerelmét az elköltözésre. Mindent mémöki pontossággal és aprólékosan megtervezett és megszervezett: gondoskodott az összecsomagolásról, a lakáson túl a fölösleges holmik eladásáról, a befolyt pénzek biztonságba helyezéséről, hogy aztán abban a tudatban vehessenek búcsút a Tarnóczyak évtizedes, Duna-parti fészketől, és ülhessenek föl a vonatra, hogy az út végén már vár rájuk néhány szépen berendezett, tágas szoba Kolozsvárott. Nem is akárhol: a Farkas utcában, az egyetem és a Telekiek palotája szomszédságában. Etelka még arra is odafigyelt, hogy az állomáson konflis fogadja őket, új otthonukban pedig finom ebéd, miáltal azonnal próbára is tette a helyi személyzetet. Az álmok és az ébrenlét között nem ritkán jókora szakadék húzódik, és ezt rövidesen Tarnóczy Etelka is kénytelen volt tudomásul venni. Kolozsvár szép volt, kedves és barátságos – hamar befogadta őket, elvégre nem mindennapi esemény, hogy egy pesti, ráadásul válogatott futballista ide, a Királyhágón túlra szerződjék. Egyáltalán, már az eleve szokatlannak számított, hogy valaki elhagyta addigi klubját, és másutt folytatja a pályafutását. Kolozsvár messze van Budapesttől, így aztán Bieber Kristóf nyugodt szívvel nyilatkozhatta, hogy neki bizony elege lett a fővárosi szemhéjazásból és rongyázásból, na meg abból a korrupciós és kegyetlen légkörből, ami az ottani futballéletet átszövi, örömmel mondott tehát igent az egyik kolozsvári klub invitálásának, mint ahogy abban is biztos, hogy mind ő, mind meghívói kölcsönösen megtalálják a számításukat, és ideköltözése mindenkit meglelégedéssel tölt majd el. Néhány hétre a figyelem központjába kerültek: sorra követték egymást a meghívások estélyekre, teadélutánokra, megnyitókra és átadókra, amelyeket természetesen viszonzni illett. Még a polgármesternél és a kormánybiztosnál is vizitáltak. Tarnóczy Etelka nem is olyan sokkal később úgy emlékezett vissza ezekre a társasági alkalmakra, mint erdélyi életének legszebb pillanataira – kár, hogy igen hamar véget értek, ugyanis rövid időn belül megismerték az összes tanácsost, gyárost és helyi képviselőt, és hiába az újabb és újabb udvarias és bájos invitálások, a találkozók attól kezdve rendre unalomba fulladtak.

Bieber Kristóf magára öltötte a kolozsvári klub mezét, és elfoglalta helyét a csatársorban. Hogy egészen pontosak legyünk, az idő tájt Kolozsvárott hét labdarúgócsapat létezett, és ezek váltakozó sikerrel szálltak harcba az erdélyi kerületi bajnoki címért. Futballistából így nem volt hiány a városban, azonban – és ezt ugyancsak igen hamar kénytelen volt megállapítani Tarnóczy Etelka – küzdelmeikre rajtuk, továbbá Kolozsváron, illetve a vármegye határain kívül nemigen figyelt senki. Arról tehát szó se lehetett, amiről néhány hét elteltével álmodozni kezdett, vagyis hogy Bieber Kristófnak annyira jól megy a játék, hogy visszahívják valamelyik fővárosi egyesületbe. Nagyon úgy látszott, hogy a futballon keresztül nem vezet vissza út. Bieber Kristóf eleinte hatalmas erővel vetette magát a játékba, a lendület azonban gyorsan alább hagyott. Ezt persze lehetett azzal magyarázni, hogy minek hajtsen, amikor úgyse figyelik,

legalábbis onnét nem, ahonnan pedig szeretné, hogy figyeljék. Ugyanakkor, bármilyen fájó is volt, Tarnóczy Etelkának szembe kellett néznie a ténnyel, hogy olybá tűnt, szerelme az MTK színeiben ellátta az összes puszkaporát, és ami maradt, az arra volt elég, hogy az időközben a háború miatt egyre bizonytalanabbá és alkalmivá váló erdélyi kerületi bajnokságban rúgjon néhány nem különösebben emlékezetes gólt.

Tarnóczy Etelka kézzel-lábbal tiltakozott ellene, ám egyszeriben ott találta magát a regények és a tragédiák által számtalanszor megsíratott kisvárosi létben. Csöndes és egyhangú mélabúban teltek a napok, mindennek tetejében jószerivel egyik hétről a másikra kialakult a köztük lévő szenvedély. Etelka időnként azon kapta magát, hogy azon tűnődik, vajon mivel is foghatta meg őt ez a nála jóval fiatalabb, minden szempontból éretlen, vézna és unalmas férfi, akinek fő ténykedése és érdeklődése újabban kizárólag arra összpontosult, hogy sikerül-e legyőzni a nagyszebenieket, netán a Piski Vasutas SC-t, amiről aztán másnap két sor megjelenik a helyi napilap utolsó oldalán. Mindezek felül Bieber Kristóf erősen megbarátkozott az itallal, amelyet természetesen a pestiek sem vetettek meg, errefelé azonban láthatóan a helyi hagyományok része volt a sűrű pálinka- és borkóstolás. Valahogy mintha erre pedigesztináltak volna az emberek a hegyek, a történelmi balsors, valamint a vibráló, ritkás levegő – Tarnóczy Etelkának legalábbis úgy tűnt, hogy itt szinte mindenki ittas: ki jobban, ki kevésbé, de mintha a rikkancsoktól kezdve a pincérekben, a bakterokon és a kereskedőkön át a tanítóig és a tisztviselőig mind-mind folyton a pohár fenekén keresztül szeretné szemlélni a világot. A legszörnyűbb ebben az volt, hogy nemcsak közösen, társaságban ittak, hanem otthon is, amiben Bieber Kristóf követte példájukat: egész délutánokat és estéket töltött el azzal, hogy amikor nem volt tréning és mérkőzés, leült a konyhaasztal mellé, és – mit számított, hogy a személyzet is látja – kibontott egy üveget, majd addig el nem mozdult onnét, amíg csöndben, olykor egy pisszenés nélkül ki nem ürítette.

Ő legalább Etelkával ellentétben alkalmazkodott a helyi szokásokhoz.

Időnként nekiveselkedtek egy-egy kirándulásnak. Autót fogadtak, és bejárták a környéket, de ez se számított vajmi izgalmas dolognak. A közeli városok, például Torda, ugyanolyanok voltak, mint Kolozsvár, csak éppen kisebbek. A kisebb településekben pedig az volt a legbosszantóbb és a legfurcsább, hogy ott mintha alig éltek volna magyarok. Már Kolozsvárott is egyre gyakrabban lehetett a magyar és a német mellett román szót hallani, a falvakban azonban szinte teljes egészében románul beszéltek. Az ismerősök azt javasolták, hogy menjenek messzebbre, látogassák meg a Székelyföldet, ott vannak igazán hatalmas helyek, ám ezt a kirándulást csak tervezgették, nem valósult meg soha.

Aztán váratlanul lehetőség nyílt a távozásra. A románok Brassó alatt áttörték a határt, és Kolozsvárt ellepték a menekültek. Köztük olyanok, akik csupán megállónak tekintették a kincses várost, mentek is onnét tovább Budapestre. Nemcsak érkeztek naponta dél felől, de ugyanilyen sűrűséggel el is hagyták északnyugati irányba a pályaudvart a zsúfolásig tömött szerelvények. A hatóságok az elején még próbálták a távozókat összeírni és ellenőrizni, később, a fokozódó fejtelenségben képtelenség volt erre odafigyelni. Tarnóczy Etelkának nem kellett volna egyebet tenniük, mint összerakni két koffert, esetleg ráadásnak egy batyut, majd odaállni a peron mellé, a többiek közé. Néhány óra múlva már boldogan zötykölődhetnek volna Budapestre.

– Ugyan már! – mordult az ötlet hallatán Bieber Kristóf. – Hova gondol? Maga szerint ilyenkor, a front közeledtével el lehetne adni a lakást? Hát ki az az örült, aki megveszi, amikor mindjárt itt vannak a románok?

– Miért kellene eladni a lakást?

– Hogyhogy miért? Mert csupán annyi pénzünk van, amennyi a napi megélhetéshez elég. Abból pedig nem fogunk Budapestre nemhogy lakást vásárolni, de bérelni sem.

Ebben Bieber Kristófnak igaza volt. Azt a különbséget, ami a pesti lakás eladása és a kolozsvári lakás megvétele között megmaradt, már elköltötték, az itteni futballistakarrier pedig mindössze annyit jövedelmezett, hogy ne kelljen a fogukhoz verni a garast. Nem éltek nagy lábon, a személyzetet már akkor elbocsátották, amikor Erdély még csak hátszág volt, mindössze egy Laura nevű, félig magyar, félig román lányt tartottak meg afféle mindenesnek.

– Na és a többiek, akik szintén Budapestre mennek? – replikázott Tarnóczy Etelka. – Azoknak sincs túl sok pénzük. Mégis nekiindulnak. Majd csak lesz valami. A hatóságok segíteni fognak. Az a dolguk.

Bieber Kristóf konokul megrázta a fejét, és közölte, hogy márpedig ő nem batyuval fölpackolva, másokkal összehúzóval fog Budapestre visszatérni. Különben is, őt ott nagyon jól ismerik: hát mekkora botrány lenne, ha az MTK és a magyar nemzeti futballválogatott csodacsatára azért kullogna vissza, hogy utána mások szánalmából, kegyelemkenyerén éljen? A visszatérés csakis diadalmenetként valósulhat meg, amikor tudja, hogy hová és miért megy vissza, és biztos lehet benne, hogy annak eredménye is lesz. A kilátástalanság és a semmi miatt nem hajlandó Budapestre blamálnia magát.

Tarnóczy Etelka ekkor tett egy csípős megjegyzést Bieber Kristóf állítólagos csodacsatári mivoltáról, de igazából azt sajnálta, hogy ezt az egészet akkor hozta szóba, amikor a férfit többé-kevésbé józan állapotban találta. Más körülmények között talán meg bírta volna győzni.

A vonatok jöttek és mentek. Tarnóczy Etelka rendszeresen kijárt hol a főtérre, a menekültek sátraihoz, hol a pályaudvarra, és sorra szötte a terveket, hogy amennyiben Bieber Kristóf nem tart vele, ő miként tudná egyedül kivitelezni az utazást. Kénytelen volt legalább magának beismerni, hogy megöregedett: nem volt már benne annyi merészség, hogy kíséret nélkül nekivágjon. Figyelte a délről jötteket, belebámult az arcukba, kutatta, kihez csatlakozhat, kit kérhetne meg, hogy vigye magával, de nem jutott ennél tovább. Csak a tervek maradtak, az utolsó pillanatban valami – hol a gyávasága, hol az, hogy a remélt és kiválasztott célszemély végül mégse tűnt annyira bizalomgerjesztőnek – rendre visszatartotta.

Ekkortájt történt, hogy Laura, az anyamackónyi természetű, szószátyár mindenes lány, aki rendszeresen beszámolt úrnőjének a legújabb pletykákról, egy takarítás során megemlítette, hogy a Szamos partján holtan találtak egy szajhát. Ebben önmagában véve nem lett volna semmi különös, máskor is fordult elő ilyen, ezúttal azonban az elkövetés módja és a kéjny nyakán lévő sebek arról tanúskodtak, hogy vámpír garázdálkodik a városban. Bizonyára – tette hozzá Laura – délről jött, a menekültekkel együtt. Arrafelé, Havasalföld közelében gyakoriak a vérszopó démonok.

Tarnóczy Etelkának rémlett, hogy erről mintha olvasott volna az újságban, bár ott vámpírról nem írtak. Különben meg – révedt maga elé, Laura folyamatos fecserészése közben –, mikor is hallotta utójára ezt a szót? Nem, nem Szállási Titusztól, hanem kevéssel azután, hogy kitétte annak a fűzapoétának az útját.

Szokatlanul bolond este volt, Tarnóczy Etelka évek távlatából is jól emlékezett minden pillanatára. Annak a napnak a délutánján kimenni támadt kedve: az utóbbi hetekben másokra szánta minden cseppnyi idejét, előbb az anyjára, utána Szállási Tituszra, önmagára egyetlen pillanat sem jutott, épp eléggé vágyott hát valamire, olyasfélére, amit nem kell előre eltervezni, az a lényeg, hogy megtörténjen. Fölvette a legszebb utcai ruháját, fölöltötte a legcsábosabb arcát, és kísértelt a Személynök utcából a Margit-híd lábához, ahol konfliktust fogadott. Arra utasította a kocsist, hogy hajtson szép lassan a körúton, majd hátradől, és miközben a rég látott forgatagot figyelte, nagyokat szippantott a tavasz illatából.

Már a New-York kávéház közelében jártak, amikor ismerős alakot pillantott meg: Molnár Ferencet, akivel jó pajtások voltak hajdan,

Tarnóczy Etelka röpke színházi pályafutásakor. Az is rögvést eszébe jutott, hogy annak idején Szállási Tituszt is bemutatta Molnárnak, azt remélvén, hogy a sikeres író majd fölsegíti maga mellé, a Parnasszusra az ő gyöngécské, minden tekintetben szánni való lovagját. Sok év telt el azóta, Molnár Ferenc azonban jottányit sem változott: már messziről ugyanolyan sármos férfiúnak tűnt, és ahogy Tarnóczy Etelka melléje irányította a kocsi, közelebről is megállapíthatta, hogy nem szaporodtak meg kerekded orcáján a ráncok.

– Kezeit csókolom – mondta harsányan Molnár Ferenc, amint a konflis megállt mellette. Megemelte a kalapját, duzzadt ajkai pedig rögvést mosolyra álltak. Szemlátomást nem lepődött meg azon, hogy egy kocsi, benne egy egyelőre ismeretlen nővel melléje furakodik. Minden porcikájával ugrásra készen várta, hogy mi fog történni.

– Szóval, nem tudja, ki vagyok – jelentette ki Tarnóczy Etelka, a harag és a neheztelés legkisebb jele nélkül, leplezetlen csábossággal a hangjában.

– Hogyne tudnám! – fuvolázta Molnár Ferenc. – Maga az, akitől végre a teljes pompájában ragyog ez a napsütéses kora tavaszi délután! Eddig sem lehetett rá különösebb panasz, csak éppen hiányzott belőle valami. Most azonban, a maga jöttével elérte a tökéletesség állapotát.

Tarnóczy Etelka elégedetten nyugtázta a bókot, majd néhány villámkérdéssel megtornáztatta Molnár Ferenc agyát. Nem kellett sokat erőlködnie: a színműírónak hamar bevillant, hogy kihez kanyarintotta a jó-, avagy a balsors.

– Ó, hát bocsásson meg, hogy nem ismertem föl elsőre, tudja, mostanában aggasztóan sokat gyöngült a látásom, nyilván az állandó körmölés az oka, de hát annyi, de annyi a megrendelés... Milyen régen találkoztunk! Hát hogy van, hogy él mostanság?

– Köszönöm, pompásan vagyok – Tarnóczy Etelka összehúzta szintén rövidlátó szeméit, és a férfi arcát pásztázva megpróbálta fölmérni, hogy amannak vajon tudomása van-e arról, hogy ő az elmúlt években mivel foglalatzkodott. Könnyen lehetséges, elvégre vendégei között akadt egy-két nagytekintélyű szerkesztő és színi direktor, akik pár pohárka abszint után szívesen fecsegték ki kalandjaikat.

– S mi járatban errefelé?

– Magát kerestem.

Molnár Ferenc továbbra se látszott meglepetnek.

– De hiszen megtalált. Ez igazán pompás! Őszinte örömmel tölt el. Van kedve meginni egy feketét?

– Nincs – felelte őszintén Tarnóczy Etelka. – Inkább maga üljön ide. Elviszem néhány körre. Vagy többre is talán.

A drámaíró nem kellett kétszer biztatni. Gyorsan körbesandított, mintha attól tartana, hogy valaki olyan látja, akinek nem szabadna látnia, majd ruganyos könnyedséggel fölkapaszkodott Tarnóczy Etelka mellé.

A kocsi továbbra se kapott utasítást arra vonatkozóan, hogy hová menjen. Annyit mondtak neki, hogy hajtson, amerre lát. Ne túlságosan gyorsan, ám ügyeljen arra is, hogy a bámészkodók ne nézhessék őket a kellesénél tovább. Holott igazából azoktól sem kellett tartaniuk: megszokott látvány volt Budapest utcáin egy vígan kocogó konflis, benne egy vidám nővel és egy vidám férfival, akik nagyokat kacagnak bele a tavaszi szélbe, és élvezik, hogy a hosszan tartó hidegtől cserzett ábrázatukat végre megsimogatja egy kis meleg napsütés.

Tarnóczy Etelka ezekben az órákban fiatalnak és nagyon könnyednek érezte magát. Régóta ismerték egymást Molnárral, azonban valahogy mintha megfeledkezett volna arról, hogy a drámaíró ennyire szellemes és vehemens úriember. Miközben fölelevenítette régi, közös színházi élményeiket, amelyeket jócskán megfűszerezett sajátos meglátásaival, később pedig kiegészítette őket a legújabb adomákkal, folyamatosan ontotta magából a hízelgően lefegyverező bókokat. Tarnóczy Etelka nem is lepődött meg azon, amikor a sokadik körüti menet során, miután már tisztességgel beesteledett, valahol a Nyugati tér magasságában Molnár Ferenc – mintha mi se volna ennél természetesebb – föltette a kérdést:

– Hová menjünk? Magához vagy hozzám?

Tarnóczy Etelka egy pillanatig sem habozott. Esze ágában nem volt a Személynök utcába menni, amihez csupa olyan emlék kötődött, amelyeket most egyáltalán nem kívánt föleleveníteni. Így kerültek a Zsigmond utcába. Etelka ámulattal nézte a színpadra illő mesés, szebbnél szebb bútorokkal és tárgyakkal teli hatalmas, pedánsan tiszta lakást. Mivel tudta, hogy Molnár nős (vagy talán volt?) ki tudja ezt aktuálisan nála), és hát amúgy sem kellett a hölgyek társaságát nélkülöznie, hogy megelőzze a kínos jeleneteket, megkérdezte tőle, hogy egyedül lakik-e itt. Amire amaz közölte, hogy a személyzettől eltévelyedve igen, illetve most átmenetileg befogadta egy kedves kollégáját, ám ő hamarosan elköltözik innét.

Tarnóczy Etelka nem firtatta, ki az. Ha az illető esetleg otthon is volt, bezárkózott a szobájába. A lényeg, hogy rajtuk kívül nem mutatkozott senki. Ittak, nevettek, beszélgettek és szeretkeztek. Molnár Ferenc szenvedélyes, érzéki szerető volt. Minden mozdulatából fölkorlácsolt vágy és boldogító tapasztalat érződött. Ám most azzal kellett szembesülnie, hogy az unott dámák és az izgága segédszínésznők után végre méltó partnerére talált: eleinte kissé csodálkozva, később annál nagyobb örömmel fogadta Tarnóczy Etelka szintén óriási rutinról árulkodó szerelmi tudását. Amikor pedig a telhetetlennek bizonyuló nő órákkal később is még a nyakát csókolta-harapdálta, egyszer csak kacagva rákiáltott:

– Elég legyen már! Hiszen maga egy vámpír! Kiszívja minden véremet!

Vámpír?

Tarnóczy Etelka egy röpke pillanatra megállt a mozdulatban. Legutóbb Szállási Titusztól hallotta ezt a szót, és most hirtelen elöntötte az addig visszafojtott, váratlan harag. Egyszeriben gyűlölni kezdett minden ostoba és nevetséges férfit, akivel valaha is dolga volt, sőt, akit csak a hátán hord ez a nyomorult Föld. Minden erejét beleadta a harapásba, és egyáltalán nem csodálkozott azon, hogy ott, ahol a szemfogai a vékony nyakbőrbe hatoltak, kisvártatva érezni kezdte a vér édeskés-sós ízét.

A legmámorítóbb a hirtelen beállt csönd volt. Molnár Ferenc meglepetésében se szólani, se moccanni nem bírt, Tarnóczy Etelka pedig andalító mámorban úszva szívta-szürcsölte a mélypiros, meleg vért.

– Jézusom! – nyögte Molnár, amikor a nő végre leakaszzkodott róla. – Maga tényleg egy démon! Egy szörnyeteg! – Megtapogatta a nyakán a fogak nyomát. Egészen mély seb keletkezett. – Ez rettenetes! Így még nem bánt velem senki. Borzalmas! Maga egy vámpír! Takarodjon innét, mielőtt csöngetek az inasért! – Hirtelen hátrahanyatlott, mert úgy érezte, hogy elszállt minden ereje. Pihegve tette hozzá: – Különben is, lejárt az idő, nekem néhány óra múlva dolgoznom kell. Éjszakára nem tűnök nőket a lakásomban.

Tarnóczy Etelka kurtán-élesen fölkapagott. Lenyalta ajkairól az ott maradt vért, majd lassan és kimért mozdulatokkal öltözködni kezdett. Élvezettel figyelte a remegő, halálsápadt férfit. Nyugalmat és kielégültséget érzett.

Néhány nappal később azt olvasta az újságban, hogy egy ismert színdarabíró értetlen okokból öngyilkosságot kísérelt meg. Ingerülten eldobta magától a lapot. Mindig csak hazudnak!

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Benedek Szabolcs

Látó Szépirodalmi Folyóirat